

има — и азъ да ида, та да станемъ трима!

И службата е лека доста: отивать гдето имъ е поста — Крачунъ засуква дългия мустакъ, а Малчо храбро бие кракъ; и двамата съсь общъ видъ строгъ — да пази Богъ! — изглеждатъ полководци, не стражари — до тѣхъ не смѣе никой да припари!

Следъ туй, съ тояжка, отдалекъ насочватъ кой отъ где да мине — мжже, жени, слугини, автомобилъ, файтонъ, човѣкъ, — за да не стане нѣкоя беда, трамваятъ нѣкого да смачка... И чувствувать се важни господа: туй ценна служба е, не е играчка!

Веднѣжки, на поста си докатъ стояха, внезапно се чу отъ отсрещенъ етажъ викъ женски: — На помощъ! Апашъ! — и писъкъ на страшна уплаха.

Героитѣ наши разбраха веднага: крадецъ се е вмъкналъ саминъ, но тамъ сж го зърнали, кучия синъ, и кой знай кжде изъ етажитѣ бѣга!

Малчо: — Крачуне! Я тичай да видишь какво е! Хвани го и тука ми го доведи! По-скоро! Жената тебъ вика! Иди! Иди да го сплашишь: голѣмъ ти е боя!

Крачунъ: — Отстжпвамъ ти, Малчо, тазъ ефтина слава: побързай този пжтъ да отидешъ самъ ти!

